

วาดรักไว้
ใต้แสงดาว

มารีอา

บทนำ

หวังว่าข้างในนั้นคงไม่มีผีรอกนะ

หญิงสาวน้อยตาสีฟ้ายืนอยู่หน้าบ้านเรือนไทยยามสนธยา แอบกลืนน้ำลายเอื้อมด้วยความประหวั่น เธอหันรีหันขวาง ก่อนตัดสินใจปีนกำแพงไม้ประอะผุ่นด้วยท่าที่ทะมัดทะแมง แล้วกระโดดลงไป เสียงใบไม้แห้งดังกรอบแกรบแข่งกับเสียงเต็นระรัวของหัวใจผู้บุกรุกบ้านคนอื่น และเสียงภาวนาในใจว่าอย่าให้เจ้าของบ้านออกมาเห็นตอนนี้เลย

อันที่จริงนี่อาจจะเป็นบ้านร้างก็ได้

อาณาเขตของบ้านนี้เต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่แบบหลายคนโอบ หนาตามธรรมชาติที่ไม่ได้รับการตัดแต่งปนอยู่กับใบไม้แห้ง ไหนจะไม้เถาเลื้อยพันบนกำแพงนั้นอีก อารินตาถอนหายใจเอือม คิดเข้าข้างตัวเองในใจว่าที่นี่ต้องเป็นบ้านร้างแน่ๆ จากนั้นจึงก้มลงเก็บลูกนกที่ตกจากรังขึ้นมาไว้ในอุ้งมือ

นกน้อยตัวลั่น อ้าปากส่งเสียงร้องอยู่ครู่หนึ่งก็หลับตานิ่งเอนอิงไอลุ่นจากฝ่ามือ อารินตาจึงรู้ว่าเธอตัดสินใจถูกแล้วที่ปีนเข้ามาเก็บนกน้อย

ให้พ้นจากอันตราย แทนที่จะทำเป็นไม่เห็นสุนัขตัวใหญ่ที่เห่ากรรโชกและพยายามใช้ขาหน้าเขี่ยลอดกำแพงตอนเดินผ่านบ้านหลังนี้เพื่อไปซื้อของใช้จำเป็นที่ตลาด

เธออาจได้ของที่ต้องการ แต่นกน้อยตัวนี้คงสูญเสียโอกาสที่จะได้โบยบินอย่างอิสระบนท้องฟ้าอย่างน่าเสียดาย

ริมฝีปากรูปกระจับสวดยิ้มยิ้มชนิดหนึ่ง ก่อนจะกลับหลังหันไปยังกำแพงที่ปีนเข้ามา แต่เสียงแซกและการเคลื่อนไหววูบบนต้นไม้ก็ทำให้เธอสะดุ้ง ยืนขาตาย หัวใจหล่นวาบไปอยู่ตาตุ่ม!

บนกิ่งไม้ใหญ่ สัตว์ป่าที่ปกคลุมด้วยขนสีดำตัดกับแก้มและท้องปูยสีเหลืองอมส้มกำลังหยุดยืนนิ่งอยู่บนกิ่งไม้พร้อมกับหันมองมา ก่อนร่างขนาดแมวตัวย่อมๆ จะวิ่งไปทางปลายกิ่งไม้แล้วกระโดดเกาะต้นไม้อีกต้นจากนั้นจึงไต่ลงมาที่พื้นแล้ววิ่งหายไปทางเรือนไม้หลังเล็กที่ตั้งตระหง่านอยู่กลางสวน โดยมีเสียงกริ้งกริ้งดังแว่วมา แบบที่อารินตาคิดว่าคงหุฟาดไป

นั่นมัน...กระรอกพญาดำ สัตว์ป่าคุ้มครองแบบนั้นจะคล้องกระดิ่งได้อย่างไร

อารินตาใจเต้นตุ้มตาม เข่าก้าวตามกระรอกยักษ์ไปโดยไม่ลืมประคองนกน้อยไว้ในมือ เธอรู้จักกระรอกพันธุ์นี้เพราะเคยเห็นในรายการโทรทัศน์รายการหนึ่งและชอบมาก แต่ด้วยราคาที่แพงจัด บวกกับต้องขอใบอนุญาตขุ่นวายเพราะเป็นสัตว์ป่าคุ้มครอง ก็ทำให้เธอต้องตัดใจไม่หามาเลี้ยงอย่างแสนเสียดาย ไม่คิดเลยว่าจะได้มาเจอตัวเป็นๆ ในบ้านร้างของใครก็ไม่รู้แบบนี้

อย่างน้อยก็ขอเข้าไปดูใกล้ๆ ชัดๆ ให้เป็นบุญตาหน่อยเถอะ

คำว่า ‘บ้านร้าง’ ที่ผุดขึ้นมาในหัวทำให้อารินตาชะงักเท่าที่หน้าประตูเรือนไม้ นัยน์ตาสีฟ้าอความารินฉายแววประหวั่น หัวใจเต้นตึกตักกับความมืดที่กำลังโอบตัวและกลืนอายความเก่าแก่ของเรือนไม้สักที่ชวนให้หลอนจิตไปกันใหญ่

แต่ท่ามกลางกลิ่นเก่าของไม้ ยังมีกลิ่นสีและกลิ่นน้ำมันสนไซยามาจากที่ไหนสักแห่ง...

หญิงสาวหันรีหันขวาง ก่อนจะสะดุดตาที่ต้นไม้ใหญ่ข้างเรือน ขาดั่งและอุปกรณ์วาดภาพถูกวางไว้ใต้ต้นไม้ใกล้บ่อน้ำธรรมชาติที่รกร้าง ทว่าสดใสด้วยสีส้มของดอกบัวหลวงชูช่อตระหง่าน

ไวกว่าความคิด เธอก้าวพรัดไปหยุดหน้าเฟรมภาพดอกบัวสีชมพูสลักขาว มีทั้งดอกบานเต็มที่และดอกตูมกำลังแย้มกลีบเหมือนจริง ลายเส้นอ่อนช้อยงดงาม แต่ยังคงเสน่ห์ของความเป็นภาพวาดไว้ครบครันอย่างเหลือเชื่อ

ใบหน้าคมหวานแบบสาวลูกครึ่งเลื่อนไปใกล้ภาพนั้นช้าๆ ราวถูกสะกด

แสงของภาพนุ่มนวลและความอ่อนพลิ้วของกลีบดอกบัวนั้นจับตาจับใจ แบบที่เธอไม่เคยเห็นภาพวาดที่ไหนสวยได้ขนาดนี้เลย

เสียงกรอบแกรบของใบไม้แห้งที่ดังขึ้นด้านหลังดึงสติหญิงสาวให้หลุดจากภวังค์ ยึดตัวยืนตรงอย่างระแวดระวัง ยิ่งเสียงนั้นดังมาใกล้เธอมากเท่าไร หัวใจดวงน้อยก็ยิ่งกระแทกอกตึกตักดูจะทะลุออกมาภายนอกได้อย่างไรอย่างนั้น

ให้ตายเถอะ บ้านนี้มีคนอยู่!

อารินตากลอกตากับดินฟ้าอากาศ นึกบรรยายความสะพร่าของ

ตัวเองอยู่ในใจ เธอยิ่งสูงตั้งหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร สูงกว่าผู้ชายหลายคน ที่รู้จักเสียอีก เกิดเจ้าของบ้านคิดว่าเธอเป็นไอ้หนุ่มผมยาวบุกเข้ามา แล้วยิงเธอตาย เธอก็ตายแบบศพไม่สวยนะสิ

คิดได้ดังนั้นก็รีบหันกลับไปพร้อมกับคลีอี้มไว้ก่อน ให้ใครก็ตามที่กำลังเดินมาหาเห็นว่าเธอเป็นผู้หญิง และไม่มีอาวุธอันตรายที่จะใช้จับใครได้ นอกจากนกน้อยตัวเดียวในอุ้งมือ แต่หญิงสาวอาจคิดเข้าไปนิด เพราะสิ่งที่ฉายแวบในกระจกตาคือร่างสูงใหญ่ที่เธอต้องแหงนหน้ามอง มีหน้าซ้ำใบหน้าของเขายังซ่อนอยู่ภายใต้หมวดเคราครีมนและกรอบผมยาวฟูที่ดูเหมือนโจรป่ายิ่งกว่าผู้บุกรุกเข้ามาแบบเธอเสียอีก แคมยังเข้ามาประชิดในแบบที่ลมหายใจของเขารดหัวเธอได้

“กรี๊ด!”

อารินตาร้องเสียงหลงพร้อมกับสับเท้าถอยหนีโดยอัตโนมัติ ก่อนจะรู้สึกถึงแรงกระแทกของแผ่นหลังกับขาตั้งภาพที่เห็นเมื่อครู่ ต่อด้วยเสียงตูม และความรู้สึกวูบเหมือนขาหยั่งไม่ถึงพื้นดิน แต่เหยียบลงผืนน้ำในสระแทน

หญิงสาวใจหายวาบ รีบชูมือข้างที่ถือนกน้อยขึ้นสูงตามสัญชาตญาณการปกป้องที่พึงมี ภาพสุดท้ายที่เห็นก่อนจะหลับตาคือชายร่างยักษ์เอื้อมมาฉวยกิ่งไม้ใหญ่ข้างสระด้วยความไวทลาย ยื่นมือมาหา แล้วฉวยนกน้อยไปจากมือเธอ ทั้งที่หากจะจับมือเธอไว้ด้วยก็ใช้ว่าจะไม่ทัน

ตูม!

ร่างนั้นจมดิ่งลงสู่ใต้น้ำ แม้จะหุบปากสนิทและลดมือลงมาปิดจมูก กลั้นหายใจแล้วก็ไม่วายล้าสัก อารินตาทะเล็งตัวขึ้นสู่ผิวน้ำทันทีเมื่อตั้งตัวได้ พร้อมกับยกมือขึ้นลูบหน้าลูบตาและดึงใบบัวออกให้พ้นทางขณะ

ว่ากลับเข้าหาฝั่ง นัยน์ตาขุนขวามองคนใจร้ายใจดำที่ประคองนกน้อยไว้ในมือโดยไม่สนใจก้านบัวที่บาดเนื้อตัวเลยด้วยซ้ำ

หญิงสาวสะดุดตานิดหนึ่งกับกระรอกตัวโตที่กระโดดมาเกาะบ่าเขารวกับรู้จำมักคุ้นกันเป็นอย่างดี และเมื่อหุหายออ เธอก็ยังมั่นใจว่ากระรอกตัวนั้นเขวนกระพรวนไว้ที่คอ

กระรอกนั้นไม่ใช่สัตว์ป่า...แต่มันเป็นสัตว์เลี้ยงของผู้ชายคนนี้นะเธอ?!

ไหล่บางสะดุ้งโหยงเมื่อว่ายนํ้ากลับมาถึงฝั่ง แล้วผู้ชายร่างใหญ่ใจทรมคนนั้นก็เดินมานั่งยองลงตรงหน้า เธอสบตาเขาอย่างหวาดๆ แสงตะวันที่มอดดับทำให้เห็นหน้าเขาไม่ชัด แต่นัยน์ตาสีน้ำตาลวาวโรจน์ที่มองสบมาก็แทบทำให้เธอนึกอยากด่าลงไปได้น้ำอึกรอบเพื่อหาทางขึ้นที่อื่น จากนั้นก็เผลอนึกออกทางกำแพงไปเลย

แต่ปัญหาคือ เธอเป็นห่วงนกน้อยที่อยู่ในมือเขานั้นแหละ

หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ เมื่อละสายตากรองนกน้อยแหย่มองหน้าเขไปอีกที ผู้ชายคนนี้ก็ยิ่งจ้อง จ้อง จ้อง จ้องจนหากสายตาเขาเป็นเลเซอร์คงเจาะทะลุเนื้อตัวเธอจนตายคาบ่อไปนานแล้ว

“คุณต้องรับผิดชอบ”

เขาบอกด้วยภาษาไทยสำเนียงแปร่งๆ ขณะชี้มือไปยังจุดที่เขาตั้งและภาพวาดยังคงไม่ลอยขึ้นมาอวดโฉมความเสียหาย แต่มีฟองน้ำผุดประปราย

“ห็น...” ไม่ทันเอ่ยคำขอโทษ เขาก็พุดสวนขึ้นทันควัน

“คุณต้องมาเป็นนางแบบให้ผม”

อารินตาอ้าปากพะงาบๆ ตากลมกะพริบปริบๆ อย่างไม่เข้าใจ

เพราะภาพที่เธอทำพังเป็นภาพดอกบัว เธอจะชดใช้ด้วยการเป็นนางแบบให้ได้ยังไง คิดไปคิดมาก็นึกถึงภาพวาดของอาจารย์ซึ่งเป็นศิลปินแห่งชาติชื่อดังอันดับต้นๆ ของประเทศไทยขึ้นมา

ภาพวาดสาวเปลือยกับดอกบัว!?

ไม่หรอก เธอไม่รู้จักมักจี่เขาเสียหน่อย ถ้าจะขอให้ชดใช้ด้วยการเปลื้องผ้าก็คงมีแต่พวกโรคจิต หรือเขาจะใช้!

“คุณจะให้ฉันเป็นนางแบบให้ได้ยังไง” เธอผละมือที่เกาะขอบสระและขยับห่างออกมาอีกนิด พร้อมยกสองมือขึ้นปิดบังหน้าอกหน้าใจโดยอัตโนมัติ เพราะแม่สอนไว้ว่าอย่าคิดอะไรไปเอง สงสัยอะไรควรถาม ไม่อย่างนั้นอาจเข้าใจคนอื่นผิดๆ ทั้งที่ความจริงอาจไม่เป็นแบบที่คิดก็ได้ “ภาพของคุณเป็นภาพดอกบัว แต่ฉันเป็นคนนะ ไม่ใช่ดอกบัว เป็นแบบให้คุณไม่ได้หรอก”

“ทำไมจะไม่ได้” เขาเอ่ยอย่างใจเย็น “เพราะผมเปลี่ยนใจไม่วาดดอกบัวแล้ว”

หญิงสาวขยับเท้าเต้าน้ำเพื่อถอยหลังออกมาอีกนิด รู้สึกไม่ปลอดภัยแปลกๆ ภายใต้อ้อมกอดที่ทำไมมองไม่เห็นสีหน้าเขาแล้ว แถมข้างในบ้านก็ยังไม่เปิดไฟ มีแค่ไฟจากถนนส่องเข้ามารำไร แม้ไม่เห็นหน้า แต่น้ำเสียงคุกคามและเงาตะคุ่มของเขาก็น่ากลัวจับใจจนเธออยากหายตัวได้อยู่ดี

ติดแค้นเล็กน้อยในมือเขา ถ้าเธอแย่งคืนมาได้ละก็ จะรีบหนีไปเดี๋ยวนี้เลยละ

“I’ll draw you as a mermaid.”

คำบอกต่างภาษาด้วยน้ำเสียงคล้ายเคลิบเคลิ้มจนลืมตัวนั้นทำให้

เธอรู้สึกชนหัวลูกชู้ แม้จะไม่สันทัดภาษาอังกฤษให้สมกับใบหน้าลูกครึ่ง
จำของตนเองสักเท่าไร แต่ค่อยๆ เธอก็พอฟังออก mermaid...นางเงือก
ยิ่งจินตนาการภาพนางเงือกที่ท่อนล่างเป็นหางปลาและท่อนบนเปลือย
ล่อนจ้อนขึ้นมาในสมองก็ยิ่งหลอนหนัก

กะไว้แล้วไม่มีผิด ผู้ชายคนนี้เป็นโรคจิตจริงๆ ด้วย

“อ๊ะ ฐ!”

เธอกริตร้องพร้อมกับชี้มือไปบนต้นไม้ ในจังหวะนั้นก็รีบลาเข้าไป
หมายจะแย่งนกน้อย ทว่าเขากลับลูกพรวดขึ้นจนเธอคว้าได้แต่ลม และ
แม้ไม่เห็นหน้า เธอก็จินตนาการบรรเจิดเอาเองว่าเขากำลังยิ้มเยาะ
หน้อยแน่!

“เอาคืนมานะ” หญิงสาวตวาดแหว

เขาไม่ตอบ แต่ยืนนิ่งรออยู่แบบนั้นราวรูปสลัก จนเธออดคิดไม่ได้
ว่านี่ผีหลอกกรีเปล่า แต่คงไม่มั้ง...ผีเฝ้าบ้านเรือนไทยที่ไหนจะตัวโตเหมือน
ฝรั่ง พูดยไทยก็ไม่ชัด แถมใส่เสื้อยืดกางเกงยีนส์ลายสไลด์แบบนั้นกัน ถ้าเป็นผี
ประจำบ้านเรือนไทยต้องเป็นคนไทยแท้ๆ ใส่เสื้อราชปะแตน นุ่งโจงกระเบน
อะไรแบบนั้นสิถึงจะถูก

อารินตารวบรวมความกล้าขยับไปใกล้ขอบสระ ก่อนยื่นตัวขึ้นไป
ยืนให้ห่างจากเขาเพื่อรักษาระยะห่าง หญิงสาวบิดน้ำออกจากชายเสื้อ
หันรีหันขวาง นี่หากเขาจะฆ่าเธอหมดสระบัวขึ้นมา คงไม่มีใครมาเจอศพ
กันพอดี นกน้อยนั่นก็ด้วย หากเธอหนีเอาตัวรอดไปคนเดียว แล้วหมอนี้
จับมันหักคอจมน้ำพริกกินเป็นอาหารค่ำ เธอคงรู้สึกผิดไปจนตาย

เสียงกระพรวนกริ่งกริ่งและร่างตะคุ่มของกระรอกบนไหล่ผู้ชาย
คนนั้น ที่ไต่ไปไต่มาเกาะบ่าเกาะเรือนผมยุ่งๆ พู่ๆ ของเขาราวกับเป็นรัง

ของมัน ก็ทำให้เธอชักรู้สึกละอายใจว่าเขาอาจจะไม่เป็นอันตรายกับสิ่งมีชีวิตอื่นที่ไม่ใช่มนุษย์แบบเธอก็ได้

เธออาศัยอยู่ในบ้านนี้ คงเป็นมิตรกับสัตว์พอสมควรเลยละ นกน้อยนั้น หากเขาไม่ฉวยมันไปจากมือเธอ บ้านนี้ก็คงตกลงไปในน้ำพร้อมกับเธอแล้วก็ได้

“ว่าไง?”

เมื่อเขาขอคำตอบพร้อมขยับมาหนึ่งก้าว เธอก็ถอยกรูดหนีไปสามก้าว ก่อนคว้าท่อไม้ไผ่กลิ้งเข้าขึ้นมาแล้วเงื้อขึ้นสุดแขนฟาดไปทางเขา

ร่างสูงใหญ่ขยับหลบทันควัน

และอารินตาก็ฉวยจังหวะนั้นโยนไม้ทิ้งเพื่อความปลอดภัยตัว วิ่งจีหนีไปยังกำแพงบ้าน ก่อนกระโดดขึ้นไปนั่งพักหอบด้านบนพร้อมหันกลับมามองด้านหลัง ความมืดและทึบของป่าทำให้มองไม่เห็นตัวบ้านและผู้ชายคนนั้นแล้ว แต่อย่างน้อยเธอก็รู้ว่าเขาไม่ได้ออกวิ่งตามมา

“หวังว่าตาโรคจิตรักสัตว์นั้นจะดูแลได้ดีนะ”

เธอพิมพ์อย่างอดเป็นห่วงนกน้อยตัวนั้นไม่ได้ ก่อนกระโดดลงสู่พื้นถนนที่แสงไฟข้างทางเปิดสว่าง แต่กลับเงยบงันวังเวงไร้เงาผู้คนผ่านไปมา รวบรวมว่าพื้นที่แห่งนี้ถูกตัดขาดจากโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง

หนึ่ง

โซ่ แล่ กุญแจมือ

เสียงแหลมเล็กของนกน้อยที่ดังมาจากกล่องกระดาษปลุกชายหนุ่ม
เจ้าของห้องให้ตื่นจากการหลับไหล ณ ตะวันลูกขึ้นนั่งมองแดดยามเช้าที่
ส่องผ่านหน้าต่างรำไรอย่างง่วงเงีย แล้วยืนมองกล่องกระดาษที่สิ่งมีชีวิต
เล็กๆ กำลังขยับอยู่ในนั้น

นกน้อยหลับตาชูปากสูงและขยับตัวไปมาตามการหายใจ แต่เมื่อ
ลืมตาขึ้นเห็นเขา ปากสีเหลืองจัดนั้นก็อ้ากว้างร้องอีกครั้งอย่างแข็งแรง
พร้อมกระพือปีกและยืดคอยาวขออาหาร

ชายหนุ่มหยิบกล้วยสุกมาดกับน้ำและใช้เวลาป้อนอาหารนกไม่
นานนัก เจ้าสีฝุ่น กระรอกพญาดำตัวโตก็กระโดดมาเกาะบ่าทักทาย ก่อน
กระโดดหายไปทางหน้าต่าง เหลือเพียงเสียงกระพรวนให้เขารู้ว่ามันไม่ได้
ไปเที่ยวเถลไถลที่ไหนไกลนัก

ณ ตะวันหยิบผ้าเช็ดตัวได้ก็เดินอ้อมไปทางด้านหลังสตูดิโอซึ่งมี
ลานอาบน้ำกลางแจ้งซ่อนตัวอยู่ใต้ร่มพุ่มไม้ ที่ตั้งใจไว้ตั้งแต่เมื่อวาน

คือเขานี้เขาจะโกนหนวดเคราและตัดผมเผ้าให้เรียบร้อยเสียที แต่พอหยิบ
ที่โกนหนวดจากหน้ากระຈดติดผนังไม่ขึ้นมาถึงไไว้ ก็อดคิดถึงผู้หญิงที่
เหมือนหลุดออกมาจากโลกใต้น้ำคนนั้นไม่ได้

หญิงสาวผิวขาวร่าร่า น่านม เจ้าของเรือนผมสีรัตติกาลหยักศกยุ่งๆ
ยาวถึงกลางหลัง ดวงตาของเธอสีเดียวกับท้องฟ้าในยามทิวากาล ริมฝีปาก
สีชมพูนุ่มนวลประດูกลิปดอกคาเมลเลียในแบบที่ลิปสติกเฉดไหนก็
ลอกเลียนแบบได้ยาก

ไม่ว่าจะเป็นตายร้ายดีอย่างไรเขาต้องได้ตัวเธอมาเป็นนางแบบใน
ชุดเริ่ดให้ได้

ต้องเธอคนเดียวเท่านั้นด้วย!

คิดได้ดั่งนั้นจึงวางที่โกนหนวดลงในตะกร้า เพราะเกรงว่าหากได้
เจอเธออีกในสภาพที่ตัดผมโกนหนวดแล้วเธอจะจำเขาไม่ได้ ชายหนุ่ม
อาบน้ำอาบท่า แต่งชุดนักเรียนออกมาจากบ้านพร้อมนกน้อยในกล่องที่
ยังต้องป้อนอาหารกันทุกๆ สองชั่วโมง

แต่ยังไม่ทันวางกระเป๋าโน้ตเรียนเสร็จเรียบร้อยดี เสียงเรียก
หวานจ๋อยก็ดังมาจากทางด้านหลัง

“ชั้นนี้ คณบดีฝากบอกให้ไปหาแนะะ”

เขาพยักหน้ารับ ก่อนที่ณัฐจารีจะวางสมุดหนังสือลงบนโน้ตข้างๆ
และชะโงกหน้ามามองเจ้านกน้อยอย่างอยากรู้อยากเห็นตามประสาผู้หญิง

“เก็บมาเธอ น่ารักจัง อ๋อ มันหิวรีเปล่านะ อ้าปากใหญ่เลย”

ชายหนุ่มยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา เมื่อเห็นว่าได้เวลาอาหารของ
นกพอดีและยังเหลืออีกกว่าครึ่งชั่วโมงจึงจะเริ่มการเรียนการสอน จึงหยิบ
กล้วยบดในกล่องถนอมอาหารออกมาจากกระเป๋าเป้และส่งให้หญิงสาว

ด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง

“ป้อนมันให้ที เดี่ยวจะไปหาลุงซู” เอ่ยจบก็นึกได้ว่าอยู่ในมหาวิทยาลัย
ควรเรียกตำแหน่งของท่าน “จะไปหาคุณบดีเลยแล้วกัน จะได้ไม่เสียเวลา”

ณ ตะวันสอนวิธีการป้อนอาหารลูกนกให้ณัฐจารีไม่นานนักก็ผละ
ออกมาจากห้อง และเดินลงบันไดที่ละสองขั้นสามขั้น ผ่านห้องธุรการ
คณะมนุษยศาสตร์ไปได้แค่ไม่ถึงเมตร ร่างสูงใหญ่ก็สะดุดหยุดก็ยืนนิ่ง
เพราะภาพที่เห็นผ่านตาเมื่อครู่หากเขามองไม่ผิด...ในห้องนั้นมี ‘เธอ’ อยู่!

อารินตาพยายามใช้สมาธิอย่างมากในการศึกษางานวันแรกภายใน
ห้องธุรการ แต่ก็ยังตัดเรื่องเมื่อวานทิ้งไปจากหัวไม่ได้เสียที เธอหวั่น
หนักน้อยว่าจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร และรู้สึกติดค้างที่ไม่ได้รับผิดชอบ
ภาพวาดที่เสียหายด้วย หญิงสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วเงยหน้าจาก
เอกสารการเงินเพื่อเปลี่ยนอิริยาบถแก้เมื่อย และเป็นอันต้องชะงัก ตัว
แข็งทื่อ เมื่อเห็นนักศึกษาคนหนึ่งเดินผ่านช่องประตูไปอย่างรวดเร็ว

เธอสะดุดตาก็ ยกมือขึ้นขยี้ตาเพราะคิดว่าตาผาด

ก็เพื่อนนักศึกษาชายผมยาวฟูหนวดเครารุงรังนั้น เหมือนตาโรจจิต
คนนั้นไม่มีผิด!

“เป็นอะไรไปนะฟ้าใส” คนถามเป็นหญิงสาวที่โตกว่าอารินตาไม่
เท่าไร และมีสถานะเป็นที่สัสไ้ของเธอเอง ก้านอ้อหันไปมองช่องประตู
ว่างเปล่า แล้วหันกลับมามองหน้าอารินตาอีกที “ทำท่าอย่างกับเห็นผีแน่
มหาวิทยาลัยนี่ไม่มีผีนะจ๊ะ แต่ถ้าบ้านเรือนไทยหลังใหญ่แถวๆ หอพักของ
เรานะ ไม้แน่”

เสียงบอกนั้นก็ลัวหัวเราะ ทว่าคนฟังรู้สึกเหมือนหัวใจตกไปอยู่

ตาตุ่ม

“ผีเหรอะคะ” อารินตากลืนน้ำลายลงคอตั้งเอือก “ผีผู้ชายผมพุด้วยหรือเปล่าพี่อ้อ”

ถามไม่ทันขาดคำ ผีที่วาก็ก้าวพรวดเข้ามาในห้อง ทุบมือลงกับโต๊ะทำงานของอารินตาดังปัง!

“เจอตัวซะที” เขาว่า และวินาทีนี้อารินตามั่นใจว่าเขาเป็นคนแน่ๆ ก็ทุกคนในห้องนี้ดูท่าจะเห็นเขากันหมดนี่ ไม่อย่างนั้นคงไม่ทำท่าตกอกตกใจกันขนาดนี้หรอก

“คุณต้องรับผิดชอบเรื่องเมื่อคืนนี้!”

คำประกาศิตนั้นทำเอาคนถูกสั่งฉุนก็ก อันที่จริงก็ความผิดเขาด้วย ไม่ใช่เหรอะที่ทำให้เธอตกใจ ภาวขาดเขาเสียหาย เลือดตัวใหม่ของเธอก็ถูกอะไรสักอย่างในบ่อน้ำเกี่ยวจนขาดเป็นรูเหมือนกันนะ

“มันเป็นอุบัติเหตุต่างหาก ฉันไม่ได้ตั้งใจนะ”

“จะอุบัติเหตุหรือตั้งใจ คุณก็ทำให้ผมเสียหายอยู่ดี”

คำที่เขาประกาศออกมานั้นทำเอาหญิงสาวที่กำลังจะเถียงถึงกับอ้าปากค้างไปชั่วขณะ เธอหันมองก้านอ้อ และพบว่าพี่สะใภ้ก็ทำตาโตมองเธอสลับกับอิตาโรจิตนั่นอย่างไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง ขณะที่คนอื่นๆ ในห้องก็หันไปซุบซิบกันจนอารินตาแทบอยากจะกัดลิ้นตาย

“ไม่ใช่ซะคะ” เธอยกมือโบกไปมาตรงหน้า “ไม่ใช่อย่างที่พวกพี่คิดนะคะ”

บอกไม่ทันจบ เขาก็กระซกข้อมือเธอลากูญกูญออกไปจากห้องท่ามกลางสายตาดกตะลึงของพนักงานคนอื่น อารินตาหันมองหน้ามองหลังเลอหลา พยายามสะบัดมือออก แต่ก็ไม่เป็นผล

“นี่ คุณนักศึกษา” เธอร้องเรียกและพยายามใช้สองเท้าเบรคตัวเอง แต่กลับพบว่าเขาลากเธอให้ไปต่อได้อยู่ดี จนอารินตาต้องสาวเท้าตาม เพราะกลัวสันรองเท้าหัก “นี่มันเวลางานของฉันนะ ถึงฉันจะไม่ใช่อาจารย์ แต่ก็เคารพฉันหน่อยเถอะ ฉันอายุมากกว่าคุณนะ เฮ้! ฟังฉันอยู่รีบล่า”

อารินตาเพิ่งรู้สึกว่าคุณกับอิลูกกับปูนจริง ๆ ก็คราวนี้ เมื่อเขาไม่สนใจ ใยดีจะตอบคำถามใดๆ หรือให้ความเคารพเธอเลยแม้แต่ในฐานะรุ่นพี่ หญิงสาวหันรีหันขวาง พยายามร้องเรียกให้ใครก็ตามที่เดินผ่านไปมาช่วย เหลือเธอที แต่บรรดานักศึกษาหลายกลุ่มก็ได้แต่หันมองตามอย่างงงๆ จนเขาพาเธอมาถึงตึกศิลปกรรมศาสตร์ที่อยู่ไม่ห่างกันนัก

ไม่ทันจะได้รับความช่วยเหลือ เธอก็ถูกดึงขึ้นบันไดมาชั้นสาม และ ผลักเข้าไปในห้องเรียนห้องหนึ่งที่อวลไปด้วยกลิ่นปูนปั้นและสีน้ำมัน

ห้องศิลปะ ห้องจิตรกรรม หรือจะเรียกว่าอะไรก็ช่าง อารินตารู้ แคว่ว่าเธอคิดผิดถนนที่ดั้นด้นเดินทางจากกรุงเทพฯ มาสมัครงานที่มหาวิทยาลัยในป่าเขาแบบนี้ ให้ตายสิ! นี่เธอจะหนีเสือปะจระเข้ ถูกผู้ชาย โรคจิตจับมาโบกปูนปลาสเตอร์ด้วยข้อหาปัดความรับผิดชอบจนกลายเป็น ฝุ่นผีสิงหรือเปล่าเนี่ย?

จะว่าไป ทำไมเขายังเป็นนักศึกษายู่อีกละ ถึงใบหน้านั้นจะกอปร ด้วยหนองเครารุงรังจนเดาอายุไม่ออก แต่มองยังงเขาก็ไม่ใช่ว่าเด็กหนุ่ม อายุสิบแปดสิบเก้าแน่ๆ หรือเขาจะเป็นพวกโรคจิตชอบแต่งชุดเครื่องแบบ ไม่ใช่แค่ชุดนักศึกษา แต่ชุดตำรวจ ทหาร พยาบาล ไช้ แล้ ภูญแจมือ...

โอ...ตายแล้ว ผู้ชายคนนี้อาจน่ากลัวกว่าที่เธอคิดก็ได้นะ!

ระหว่างที่ความคิดในสมองกระเจิดกระเจิงจนแทบจะไม่กลับ เขาก็ ปล่อยมือจากแขนเธอแล้วผละไปคั่นอะไรบางอย่างจากตู้เก็บของอยู่

ลักพักหนึ่ง อารินตาได้แต่กะพริบตาปริบๆ อดนึกกันด้าตัวเองในใจไม่ได้ว่าทำไมโง่เง่าแบบนี้ แทนที่จะรีบฉวยจังหวะนี้หนีไปเลย

พอคิดได้และพยายามย่องอย่างเงียบเชียบไปที่ประตูห้อง ร่างสูงใหญ่ก็ก้าวพรดมาดิ่งประตูปิดปัง พร้อมกับก้มลงแยกเขี้ยวให้ จนเธอถอยหลังกรูดกลับมากลางห้องอีกครั้งอย่างหวาดผวา

“ในฐานะที่ผมเป็นผู้เสียหาย ผมไม่อนุญาตให้คุณไปไหนทั้งนั้น” เขาประกาศ ก่อนโยนชุดแฟนตาซีเกาะอกสีเนื้อมีหางปลาสีเขียวใบตอง รุ่ยๆ แบบเห็นได้ชัดว่าเป็นสินค้าเกรดต่ำมาให้เธอ “เปลี่ยนเสื้อผ้า ชุดใช้ในสิ่งที่คุณทำลงไปซะ”

อารินตาอ้าปากค้าง ก้มลงมองชุดในมือแล้วกลืนน้ำลายลงคอตั้งเอือก ก่อนจะยกมือขึ้นหยิกแก้มตัวเองเพื่อพิสูจน์ว่าไม่ได้ฝันเลอะเทอะอยู่ เพราะไม่อยากจะเชื่อว่าจะมีคนที่ทำอะไรตามแต่ใจตัวเอง ไม่แคร์หน้าอินทร์หน้าพรหมแบบผู้ชายตรงหน้าอยู่จริง แล้วความเจ็บแปลบที่แก้มก็ทำให้เธอเงยหน้ามองเขาอีกครั้ง

“นี่คุณบ้าหรือเปล่าเนี่ย” ถามทั้งที่รู้ว่าคนบ้ามักไม่ยอมรับว่าตัวเองบ้า “จะให้ฉันใส่ชุดนี้เป็นแบบให้คุณวาดรูปเนี่ยนะ คุณจะเอาไปทำอะไรสะสมไว้ดูเล่นหรือ ถ้าจะให้รับผิดชอบฉันจะไปซื้อภาพดอกบัวของอาจารย์เก่งๆ มาให้คุณแทนภาพนั้นก็ได้อ หรือฉันจ่ายเงินซื้อภาพที่ฟังนั้นก็ได้อ้า! ไม่เห็นต้องมารุ่นวายกับฉันขนาดนี้เลย”

เขาหัวเราะหึๆ ในคอ “คุณตีราคามันไม่ถูกหรอก”

“ทำไม มันจะแพงขนาดไหนกันเชียว คุณวาดเองไม่ใช่รีไร้ง ตอนฉันเห็นสีมันยังไม่แห้งเลยนี่ อ้อ! หรือเห็นว่าฉันทำพังไปแล้วเลยคิดจะโก่งราคาใช้มัย”

“ผมเปล่า”

“ก็แล้วมันยังงัยละ!”

เชอซึกจุน และเพ็งสังเกตุว่าในแสงสว่างพอเหมาะแบบนี้ สีผมของเขาเป็นสีน้ำตาลบลอนด์ คิ้วก็สีน้ำตาลธรรมชาติ แม้แต่หนวดเคราของเขายังเป็นสีน้ำตาลเข้ม เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่ไทยแท้เหมือนกับเธอที่เป็นลูกครึ่ง แต่อาจต่างกันตรงที่เธออ่อนภาษาอังกฤษ ส่วนเขากลับพูดไทยไม่ชัดเท่าไร

“อ๊วย! ฉันไม่อยากคุยกับคุณแล้ว ถ้าจะให้ฉันรับผิดชอบก็ไปแจ้งความเลยไป ให้ตำรวจตัดสินดีกว่าว่าฉันควรชดใช้ให้คุณแบบไหน แต่ชดใช้ด้วยร่างกายแบบนี้ฉันไม่เอาด้วยหรอก นี่คิดว่าตัวเองเป็นพระเอกละครตบจูบรีโง่ ประสาท! ‘หล่อให้ได้ครึ่งของพีเคน ชีรเดช’ ก่อนเถอะจะไม่ว่าสักคำ” พาดพิงถึงพระเอกละครอันดับต้นๆ ในใจ พร้อมยัดชุดแฟนตาซีในมือให้เขาถือไว้ “ถอยไปนะคุณนักศึกษา ฉันจะกลับไปทำงานต่อ”

เขาอึ้งไปนิด แต่ร่างใหญ่โตเหมือนกำแพงนั้นก็ยังยืนขวางประตูอยู่ กับที่ อารินตาหันรีหันขวาง ก่อนยกภาพวาดที่วางพิงฝาผนังมาชูขึ้นเหนือศีรษะแล้วขู่ฟ่อ

“หลบไป ไม่งั้นฉันจะฟาดคุณจริงๆ ด้วย”

คราวนี้เขาหัวเราะหึๆ พร้อมยิ้มมุมปาก เห็นชัดว่าไม่เชื่อถือในสิ่งที่เธอขู่ เพราะมีตัวอย่างให้เห็นเมื่อวานว่าเธอแค่หาทางให้เขาเบี่ยงตัวหลบเท่านั้น

อารินตาแยกเขี้ยว ตาวาว เกลียดน้กสายตารู้ทันเชิงดูถูกแบบนี้ ถึงแม้แม่จะเคยสอนว่าอย่าถือคนบ้า...แต่คนบ้ากวนประสาทแบบนี้ก็ควรรู้ไว้ว่า...กับผู้หญิงอย่างเธอ อย่ามาแหยม!

ณตะวันเบิกตากว้างเมื่อหญิงสาวตรงหน้าทำจะฟาดภาพวาดในเฟรมไม้ั้นมาทางเขาจริง ชายหนุ่มรีบขยับหลบตามสัญชาตญาณ แต่วินาทีเดียวกันนั้นบานประตูก็เปิดออกจากทางด้านนอก พร้อมกับการปรากฏตัวของคณบดีคณะมนุษยศาสตร์พอดี

อารินตาเบรกเอี้ยต พงะถอยและฟาดภาพวาดไปอีกทางด้วยความตกใจ จนเฟรมไม้กระแทกศีรษะของหนุ่มนักศึกษาหัวฟูที่ยืนอึ้งอยู่เต็มรัก ถึงกับร้องอุทานเบาๆ พร้อมยกมือขึ้นแตะขมับ ในขณะที่คณบดีตีหน้ายักษ์ ร้องตะโกนถามอย่างโกรธจัดจนควั่นแทบออกหู

“นี่พวกคุณเล่นบ้าอะไรกัน!”

ศาสตราจารย์ดอกเตอร์ชูศักดิ์ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ของมหาวิทยาลัยน่งหน้าขริมอยู่บนเก้าอี้หนึ่งในห้องพักประจำตำแหน่ง นัยน์ตาคมกริบจับจ้องไปยังสองหนุ่มสาวตรงหน้า พนักงานบัญชีคนใหม่ประจำห้องธุรการคณะมนุษยศาสตร์ และนักศึกษาหนุ่มหัวฟูหมวดเครารุ่งรังที่มีผ้าก๊อชปิดแผลตรงขมับ

“แกจะบ้าไรไ่ง ซันนี่!” ชูศักดิ์ตวาดเสียงแข็ง “มีอย่างไ่ไหนอยากทำอะไรก็ตามใจตัวเองขนาดนั้น แกอย่าลืมนะว่ามหาวิทยาลัยเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ไม่ใช่ที่ที่แกนึกอยากจุดใครไปไหนมาไหนตามใจได้ ไหนจะชุดจะอุปกรณ์ของคณะอื่นเขาก็ก ถ้าเขาไปฟ้องท่านอธิการบดี ฉันจะไม่ช่วยแก้ต่างให้แกหรอกนะ”

ณตะวันอ้าปากเหลอหลา ในขณะที่หญิงสาวคนเดียวในห้องแอบส่งรอยยิ้มเยาะไปให้ เห็นไหมล่ะ ที่เขารู้กันว่า ฟ้ามิตา ความยุติธรรมมีอยู่จริง

“คุณเองก็ด้วย อารินตา” คราวนี้คนถูกจุดหน้าเหวอบ้าง “คุณเข้าไปในบ้านคนอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต เข้าช่วยบุญคุณนะถ้าเขาจะแจ้งความเอาเรื่อง แล้วนี่อะไร ในใบสมัครงานของคุณ คุณบอกว่าข้อดีที่คุณภูมิใจคือการเป็นคนมีความรับผิดชอบ ทำไมทำข้าวของคนอื่นเสียหายแล้วหนีไปได้หรือ นี่แหละความรับผิดชอบที่คุณภูมิใจนักหนา”

บอกพร้อมกับจิ้มที่ใบสมัครงานของเธอบนโต๊ะย้ำๆ จนอารินตายิ้มจ๋อย ก่อนแอบส่งสายตาวาววับไปให้ชายหนุ่มข้างกายที่ทำให้เสียงหึในคอเบาๆ

“ไม่ใช่เวลามาขำนะชั้นนี้” คณบดีเอ่ยพลางถอนหายใจเฮือก “แกอย่าเอาเรื่องส่วนตัวมาเสียงให้มหาวิทยาลัยเสียชื่อเสียงได้มัย”

“ผมไม่เข้าใจ” ณตะวันขมวดคิ้วเถียง “ผมทำให้มหาวิทยาลัยเสียชื่อเสียงตรงไหน”

“ก็ที่แกประกาศปาวๆ ในห้องธุรการของคณะ ว่าอารินตาต้องรับผิดชอบเรื่องที่ทำให้แกเสียหายอะไรนั่นนะ ใช้ไหมท่านรองฯ”

ชูศักดิ์หันไปถามรองคณบดีที่ยืนฟังอยู่เงียบๆ คนถูกถามขยับแว่นสายตานิดหนึ่งอย่างมีมอด ก่อนก้มลงรายงานด้วยน้ำเสียงเหมือนหุ่นยนต์ที่ตั้งโปรแกรมถูกครีบกี้ ดีครับผม เหมาะสมครับท่านเอาไว้

“ใช้ครับท่าน”

“ทำให้งานผมเสียหาย” ณตะวันแย้ง “ผมพูดแบบนั้นต่างหาก”

“คุณไม่ได้พูดเรื่องงานเลย” อารินตาหันไปบอกเสียงลอดไรฟันที่กัดกันกรอดๆ “คุณพูดแบบที่รองคณบดีบอกคณบดีปะ! ป่านนี้คนอื่นคงเข้าใจผิด คิดว่าฉันบุกไปปล้ำคุณถึงในบ้านกันหมดแล้ว”

“เหวอ” เขาหันมาถามเสียงกลั้วหัวเราะ ไปหน้าปรวไปด้วยรอยยิ้ม

ขบขัน “สงสัยจะพูดตกไปคำหนึ่ง ขอโทษด้วยแล้วกัน”

อารินตานึกอยากหันไปร้องกรีดดังๆ ใส่หูคนขอโทษส่งๆ โดยไร้สำนึกนั้นนัก ถ้าไม่คิดว่าเกรงใจคนบดีที่ส่งสายตาปรามให้ หญิงสาวเป็นอันต้องก้มหน้าจ๋อยดังเก่า

“นี่มันยุคโซเชี่ยลเน็ตเวิร์ก แกก็รู้ะชั้นนี้ ถ้าเกิดมีคนถ่ายคลิปตอนนั้นไว้ได้แล้วแชร์กันต่อๆ ไป ไม่เข้าใจผิดกันหมดหรือไง ตัวอย่างก็มีให้เห็นเป็นข่าวเยอะเยอะ เกิดเป็นแบบนั้นขึ้นมา ชื่อเสียงมหาวิทยาลัยคงได้ปนเปื้อนกันพอดี”

“ก็ไม่ได้มีใครอัดคลิปไว้ซะหน่อย” ณะวันแย่ง

“อย่ามาเถียง! แล้วนี่ทำไมยังไม่ตัดผมตัดเผ้าโกนหนวดโกนเครา ให้เรียบร้อยซะที ฉันจำได้นะว่าเกร็บปากฉันตั้งแต่อาทิตย์ที่แล้วว่าวันนี้จะจัดการ อุตส่าห์จะเรียกมาดูสภาพว่ากลับมาเป็นผู้เป็นคนหรือยัง แล้วทำไมยังรกรุงรังอยู่อีกซะ”

“ก็งานผมเร่ง” ชายหนุ่มถอนหายใจยาว น้ำเสียงเคร่งเครียด สีหน้าเปลี่ยนจากถือดีเป็นเศร้าสลดทันตา แต่อารินตาลับรู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากลแปลกๆ เหมือนมีกระแสรักยีนดีในดวงตาเขา ทั้งที่ยังนั่งหน้าเคร่าอยู่แบบนั้น “แต่ตอนนั้นไม่มีงานให้เร่งแล้วด้วย เพราะยายนี่...เออ คุณคนนี้ทำพังไปเมื่อวาน”

อารินตาพยายามนับหนึ่งถึงสิบในใจเพื่อไม่ให้ความมอดทนหมดไป จนกระเจินเข้าเล่นงานผู้ขายร่างยักษ์ตรงหน้าเข้า หมอนี่กำลังเล่นละครบทโศกซัดๆ เรียกเรื่องความสงสารจากคนบดี และโยนให้เธอเป็นคนผิดเต็มประตุ ถึงจะไม่รู้ว่างานที่เขาว่าคืออะไรก็เถอะ

หญิงสาวเงยหน้ามองรองคนบดีอย่างขอความช่วยเหลือ แต่อีกฝ่าย

กลับยืนกุมเป่าหนึ่งราวหุ่นยนต์ที่กำลังรอคนดีบ่อนคำสั่ง

คนบดีชูศักดิ์เสียบไปครู่หนึ่งอย่างครุ่นคิด ก่อนถอนหายใจยาว
และเอนกายพิงพนักเก้าอี้

“อารินตา คุณไปเป็นแบบให้เขาเหนื่อยแล้วกัน”

“แต่...”

“นี่เป็นคำสั่ง” ชูศักดิ์ขมวดคิ้วดู ก่อนหันไปหาคุณกรณิของเธอ “แต่
ต้องนอกเวลางานนะชั้นนี้ อยู่ในสังคมต้องมีกฎระเบียบ ไม่ใช่จะเอาแต่ใจ
ยังงี้ก็ได้เหมือนตอนแกอยู่อเมริกา ในเวลางานคุณอารินตาต้องทำงาน
ในเวลาเรียนแกเองก็ต้องไปเรียน ไปรับผิดชอบเรื่องบ้าง นี่ก็นอกเวลา
งาน และไม่ใช่ในมหาวิทยาลัย อยากให้คนอื่นเขารู้หรือไม่ว่าแกเป็นใคร
มาจากไหน”

คำพูดคลุมเครือของคนบดี บวกกับอาการนิ่งไปคล้ายจะยอมรับ
ของนักศึกษาหนุ่ม ทำให้หญิงสาวหันมองคนโน้นที่คนนั้นที่อย่างไม่เข้าใจ
เงยหน้ามองรองคนบดีที่ยืนอยู่ข้างโต๊ะ เขาก็ยังคงยืนบื้อไว้ราวกับว่าลืม
วิธีขยับตัวไปเสียแล้ว

“เฮ้ หมดธุระแล้วก็ไปทำหน้าที่ใครหน้าที่มันไป ผมเองก็มีงานต้อง
ทำ ท่านรองฯ เดินคุมสองคนนี่ไปส่งให้ถึงห้องใครห้องมันด้วย อย่าให้
มีเรื่องมีราวกันอีก”

อารินตายกมือไหว้ลาคนบดีก่อนลุกเดินตามรองคนบดีออกมาจาก
ห้องแบบหน้ามือคว่ำขมวด ยิ่งเห็นหนุ่มนักศึกษาหัวฟูเดินผิวปากนำหน้า
ลงบันไดหายไปจากสายตาก็ไม่แคร์ใคร ปล่อยให้เธอกลายเป็นนักโทษ
คนเดียวที่ยังอยากจะทำอะไร

เหนื่อย...อย่าให้เธอรู้เสียวนะว่าเรามีความลับอะไรซ่อนไว้ แม่จะ

แจกจ่ายให้หายแค้นเลยคอยดู!

“หมอนั่นใหญ่มาจากไหนกัน เขาเป็นลูกชายคนบดีหรือป๊ะ”

อารินตาถามอย่างหงุดหงิดด้วยน้ำเสียงห้วนๆ เมื่อเล่าทุกอย่างให้ ก้านอ้อฟังที่หอพักหลังเลิกงาน อุตส่าห์คิดจะปิดเรื่องเมื่อวานนี้กับก้านอ้อแล้วเสียว เพราะคิดว่าเป็นเรื่องไร้สาระ ใครจะคิดว่าพ่อทาร์ชานนั้นจะยังเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย มีหน้าซำยังที่เดียวกับเธอ ซึ่งเพิ่งเข้ามาทำงานด้วย

ช่วย! ช่วย! ช่วย! ช่วยชะมัดเลย!

“ไม่ใช่เนะ คนบดีไม่ได้แต่งงาน” ก้านอ้อตอบพลางแขวนเสื้อที่ซักใหม่ไว้ในตู้เสื้อผ้าพลง “เกมี่แค่ลูกสาวบุญธรรมที่ขอมาจากน้องชาย ส่วนณตะวันเนี่ยเป็นที่ฮือฮาของมหาวิทยาลัยเราเลยนะ”

“ฮือฮาว่าเป็นคนบ้าโรคจิต ชอบขอให้สาวๆ ไปเป็นแบบให้วาดรูปเธอคะ”

ก้านอ้อหัวเราะรับ ก่อนปิดตู้เสื้อผ้าแล้วเดินมานั่งคุยด้วยบนเตียง

“ไม่ใช่จ๊ะ แต่เด็กคนนั้น เอ ลืมไป เรียกว่าเด็กก็ได้ ในใบทะเบียนประวัตินักศึกษาปีนี้เขาอายุยี่สิบเก้าแล้ว ชื่อ ณตะวัน ลีรอย เรียนเอกวรรณคดีปี 4 เป็นลูกของเจ้าของบ้านผีสิงนั่นแหละ ก็ไม่เห็นจะดูลึกลับอะไรเลยนี่ ประวัติขาวสะอาดตรวจสอบได้ เห็นว่าแม่เขาที่เสียไปก็เป็นเพื่อนสมัยเด็กของคนบดี”

อารินตาทำตาโตนั่งตัวแข็งที่อึดตั้งแต่ได้ยินคำว่า ‘บ้านผีสิง’ แล้ว

หญิงสาวกลืนน้ำลายลงคอตั้งเอือก นี่ถ้ามีใครสักคนเตือนเธอว่า ที่นั่นมีผี เธอจะไม่วิ่งตามกระรอกยักษ์ตัวนั้นเข้าไปเด็ดขาด

“ที่นั่นมีผีหรือคะพี่อ้อ ถึงเรียกบ้านผีสิงอะ”

“ไม่รู้สิ” ก้านอ้อหัวเราะเสียงพลิวหวาน “เขาเรียกกันมานานแล้วละ ก็มันเป็นบ้านทรงไทยที่ล้อมรอบด้วยป่า เลยยิ่งดูทึบที่มืดน่ากลัวอย่างที่เห็น ว่ากันว่าตอนดึกๆ บางคืนจะมีเสียงหมาหอนออกมาจากที่นั่นด้วย คุณตาของชั้นนี่เขาเป็นสัปเหร่อเก่า เลยยิ่งน่ากลัวนะ แบบว่าถ้าเอ่ยชื่อ ฝนตะวัน ลีรอย ใครเขาก็รู้จักกันทั้งมหาวิทยาลัย หนึ่งในเพราะเป็นผู้กล้าที่อาศัยอยู่ในบ้านผีสิงคนเดียว และสอง...เพราะเขาหล่อ...”

ก้านอ้อส่องมองผนังห้องด้วยใบหน้าที่พยายามให้ดูราบเรียบเฉยๆ ขณะเอ่ยแก้ต่างให้ตัวเอง

“แต่ก็อย่างว่า พี่มีสามีแล้ว พี่ไม่สนคนอื่นหรอก”

อารินตามยิ้มจนแก้มตุ่ย ก่อนเอ่ยถามจี้ใจดำพี่สะใภ้ “แล้วถ้าพี่ยังไม่มีพี่นุละ”

“เขาหล่อมาก! พี่ใส่ต้องเห็นตอนเขาตัดผมโกนเคราแล้วจะอึ้ง”

อากัปกริยาแทบจะกรีดเหมือนพุดถึงดาราในดวงใจของก้านอ้อนั้น หากเป็นเวลาลปกติอารินตาคงหัวเราะคิกคัก แต่เพราะคนที่ตกเป็นหัวข้อสนทนาขณะนี้คือใจทักใจใหม่ของเธอ หญิงสาวจึงเพียงหัวเราะเบาๆ แก่แก้อเซอะ ในสายตาเธอ เขาก็แค่ผู้ชายปาเถื่อน เอาแต่ใจ และชอบใช้กำลังเท่านั้นละ ไม่มีทางหล่อเทียบพี่เคนพระเอกในดวงใจของเธอได้หรอก

“แล้วนี่ตกลงจะเอาไง เหน็ดให้เราไปเป็นแบบให้เมื่อไหร่”

คำถามนั้นทำให้อารินตาเบิกตากว้างอย่างมีความหวัง ก่อนล้มตัวลงนอนกลิ้งบนเตียงกว้างแล้วดิ่งตุ้กตาหมีมากอดด้วยรอยยิ้มโล่งใจ

“จริงด้วย เขาไม่ได้ดัดสักหน่อย พี่จะทำเนียนๆ ลืมไปเลยดีกว่า ท่านคุณบดีเองก็คงไม่ตามผลงานหรอก พี่ไปอาบน้ำก่อนนะคะ จะได้

สดชื่นแล้วก็ลืมเรื่องบ้างๆ นี่ให้หมดเลย”

ก้านอ้อยิ้มรับ เอออออกไปตามน้ำ เพราะรู้ดีว่าหากแย้งอะไรไปก็
รังแต่จะทำให้อารินตาตีตนไปก่อนไข้ ทั้งที่ในใจก้านอ้อคิดว่าคนบดี
อาจจะลืมเรื่องนี้ไปในไม่ก็วันเพราะไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไร แต่ณตะวัน
ม่งมันถึงกับจุดกระซากลากถูอารินตาออกจากห้องธุรการโดยไม่แคร์
สายตาใครเขยวนะ

ก้านอ้อทำงานอยู่ที่นี้มาสองปีเต็ม ก็เพิ่งเห็นนักศึกษาหนุ่มคนดังทำ
อะไรพิเรนทร์แบบนั้น

แล้วณตะวันจะยอมลืมเรื่องนี้ไปได้ง่ายๆ จริงนะหรือ

สอง อาวุธจำเป็น

“มากับผมเดี๋ยวนี้”

อารินตาถึงกับชะงักตะเกียบที่กำลังคีบลูกชิ้นลูกสุดท้ายในชาม ก๋วยเตี๋ยวเข้าปาก เมื่อเสียงนั้นดังมาจากชายร่างสูงในชุดนักศึกษาที่กำลังยื่นเท้ามือทั้งสองบนโต๊ะยาวภายในโรงอาหารของมหาวิทยาลัย หญิงสาวหลับตาครางในลำคอเบาๆ อย่างแข็งจิต อีกตั้งสามปีกว่าเธอจะอายุครบ เบญจเพสไม่ใช่หรือไง แล้วเหตุใดเจ้ากรรมนายเวรถึงตามประชิดติดตัวเธอได้ แม้กระทั่งเวลากินนี่!

“ฉันกินอยู่นะ” เธอกระแทกตะเกียบลงกับชามก๋วยเตี๋ยว หลังจากปล่อยให้ลูกชิ้นแสนอร่อยร่วงลงไปลอยเฝ้า้งเต้งอยู่ในชาม “ทำไมไม่มีมารยาทเลยซะ คุณนักศึกษาโง่”

ก้านอ้อที่นั่งกินข้าวอยู่ข้างเธอส่ายส่ายหัวเราะในคออย่างไม่ทันตั้งตัว ก่อนจะรีบยกน้ำดื่มกลบเกลื่อน ในขณะที่นักศึกษารอบข้างพากันหัวเราะบ้าง หันขวับมามองเธออย่างอึ้งๆ ทั่วๆ บ้าง ส่วนคุณนักศึกษาโง่ที่เธอเรียก ตอนนี้ก็ยังทำมือลงกับโต๊ะด้วยใบหน้านิ่งเรียบ หรืออาจจะไม่

หนึ่งก็ได้ ไม่รู้สิ หนดเคราผมเผ้าเขารกรุงรังออกแบบนั้น เห็นแล้วรำคาญ
ลูกตาชะมัด

แต่ยังไม่ทันที่อารินตาจะได้ข้อสรุปว่าเขามีสีหน้าแบบไหนกันแน่
ณเดวันก็จุดข้อมือเธอให้ลูกตามได้ในชั่วพริบตา...ทั้งที่เธอยังไม่ได้กิน
ลูกชิ้นลูกสุดท้ายนั้นเลยนะ!

“เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อน”

อารินตาพยายามยื้อมือไว้แต่ก็ไม่เป็นผล จนสุดท้ายต้องสลับเท้า
เร็วๆ ตามพ่อคนขายาวให้ทัน เพราะรู้ว่าต่อให้เธอร้องกรี๊ดเหมือนผีเข้า
อยู่ตรงนี้ เขาก็ลากเธอไปได้โดยไม่อายสายตาใครทั้งนั้น

ณเดวันพาเธอมาที่ห้องกิจกรรมของชมรมเย็บปักถักร้อย เขา
ละมือจากแขนเธอไปไขกุญแจ ก่อนดึงประตูไม้เปิดออก กลิ่นผ้าและ
กลิ่นอับตลบพุ่ง จากนั้นก็ลากเธอเข้าไปในห้องนั้นด้วยกัน

“ผมหาผ้ามาให้คุณเย็บชุดเจี๊ยกเอง”

ณเดวันบอกขณะเดินไปเปิดหน้าต่างที่ละบานเพื่อไล่กลิ่นอับและ
รับแสง เผยให้เห็นสภาพห้องที่ดูเหมือนจะไม่ได้เปิดใช้งานมานานพอ
สมควร ซึ่งอารินตาเดาว่าชมรมนี้อาจเพ็งยุบไปไม่นาน เพราะบรรดาจักร
เย็บผ้าที่เก็บไว้ขีดผนังห้องนั้นยังจัดว่าเป็นรุ่นใหม่ อีกฝั่งหนึ่งของห้องก็มี
ตู้เก็บผลงานกระจุกระจิกของนักศึกษาในชมรมที่สภาพยังดูดี

“ผมขออนุญาตถอนบติแล้ว คณบดีมีข้อแลกเปลี่ยนแค่ว่า ถ้าใช้ชุด
ที่คุณตัดเสร็จเมื่อไหร่ ต้องยกชุดนั้นให้ชมรมละคร แล้วคุณจะมาใช้ห้อง
นี้เมื่อไหร่ก็ได้ ไม่มีปัญหา แต่ต้องมากับผมนะ”

เขาหมุนพวงกุญแจด้วยนิ้วชี้ก่อนกำมันไว้ “เพราะผมมีกุญแจ”

อารินตามองเขาตาปริบๆ ก่อนหยุดยืนอยู่ที่โต๊ะกลางห้องและไล่มือ

ลงบนจักรเย็บผ้าระบบแมคคานิคกระสวยตั้งสี่ขาที่ดูเหมือนจะเป็นรุ่นใหม่ไม่เกินสองปี ข้างกันมีกองผ้าหลายลายที่สามารถนำมาตัดเย็บชุดเงือกได้โดยไม่ต้องปักเลื่อมเอง แต่เธอชอบปักเองมากกว่าเพราะรู้สึกว่าเป็นธรรมชาติกว่าพวกผ้าพิมพ์ลายเลื่อมหรือผ้ากระຈก

และเหมือนเขาจะรู้ใจเธออย่างไม่น่าเชื่อ เพราะมีผ้าให้เลือกหลากหลาย ทั้งแบบมีลาย แบบเรียบ และมีเลื่อมหลายแบบหลายสี รวมถึงดินทอง ลูกปัด และอุปกรณ์อื่นๆ มากมายเกินจำเป็นสำหรับการตัดหางเงือกเพียงชุดเดียวด้วยซ้ำ

เหมือนได้กลับบ้าน...

เธอแอบคิดและอมยิ้มกับตัวเองอย่างแสนคิดถึงบรรยากาศแบบนี้ ตั้งแต่ขึ้นมัธยมปลาย อารินตาก็ถูกเพื่อนชักชวนเข้าวงการเลเยอร์คอสเพลย์¹ อย่างเต็มตัว เธอตัดชุดเองเป็นบ้างเป็นหลังจนชำนาญ กระทั่งสามารถตัดชุดนักเรียนหรือชุดไปรเวทใส่เองได้ด้วย

อารินตาเพิ่งหันหลังให้วงการนี้ตอนเรียนมหาวิทยาลัยปี 4 เพราะเรียนหนักและเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่ต้องหางานทำเพื่ออนาคต เธอจึงยกจักรเย็บผ้าและชุดที่ตัดทั้งหมดให้รุ่นน้องในวงการ ซึ่งน่าเสียดายที่หนึ่งในนั้นมีชุดเงือกที่ตัดไปประกวดงานคอสเพลย์นานาชาติที่ภูเก็ตด้วย เธอจำไม่ได้ด้วยส่วยักชุดนั้นให้ใครไป ไม่อย่างนั้นก็ไม่ต้องตัดใหม่ให้เสียเวลา

“เฮ้!” เสียงตีดนิ้วเรียกทำเอาอารินตาสะดุ้ง ก่อนเงยหน้าขึ้นมองคน

¹ ผู้แต่งคอสเพลย์ โดยแต่งกายเลียนแบบตัวละครจากเกมหรือการ์ตูน

ตรงหน้าที่ส่งเสียงทีในคอ แม้ว่าหนดเคราจะปกปิดรอยยิ้มของเขา แต่ดูจากตาพราวๆ นั้น เธอก็รู้แล้วว่าเขากำลังขบขัน “ขวัญอ่อนอะไรกันคุณ เดียวหมดเวลาพักนะ รีบๆ ทำเข้า”

เขาก็มองนาฬิกา และอารินตาก็พบว่าเหลือเวลาเพียงแค่สี่สิบนาทีเท่านั้นจริงๆ หญิงสาวแอบแยกเขี้ยวใส่แผ่นหลังกว้างเมื่อณตะวันหันหลังเดินไปอีกทางเพื่อนั่งลงคุมเธอทำงานและหยิบแท็บเล็ตออกมาจากกระเป๋า เป้ เธอจึงเพิ่งสังเกตเห็นนกน้อยที่เป็นสาเหตุให้ต้องมาถูกเขายั้งจับขู่เขี่ยนอนนิ่งอยู่ในกล่องอย่างอบอุ่นข้างกระเป๋าเป้ของเขาด้วย

“คุณพามาเรียนได้ด้วยเหรอ” อตไม่ได้ที่จะเดินไปตุนนกน้อย และพบว่ามันกำลังพริ้มตาลับอย่างน่าเอ็นดู “อาจารย์ไม่ว่าอะไรหรอก”

เขาเงยหน้าจากแท็บเล็ตในมือมองมาด้วยนัยน์ตาวาววับ ก่อนชี้มือไปยังกองผ้าและจักร

“หน้าที่ของคุณคือตัดชุดให้เสร็จก่อนปิดเทอมเดือนตุลาคม ถ้าคุณไม่ยอมอาศัยที่นี้สองต่อสองกับผมตอนเย็นอีก ผมแนะนำให้คุณรีบไปเริ่มทำเดี๋ยวนี้อย ดิฉัน”

หญิงสาวสละใบหน้าหันกลับมาเลือกผ้าที่ละพินพร้อมกับบ่นมึนง่า ก่อนจะชะงักมือแล้วอดเงยหน้าขึ้นถามอีกไม่ได้

“แล้วนี่คุณรู้ได้ไงว่าฉันเย็บผ้าเป็น”

เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนวางแท็บเล็ตลงบนโต๊ะข้างกระเป๋าเป้แล้วก้าวอาดๆ ตรงเข้ามาหา จนอารินตาต้องก้าวถอยหลังหนีโดยสัญชาตญาณ กระทั่งแผ่นหลังติดกับกระจกตู้เก็บผลงานนักศึกษา เธอยืนตัวแข็งทื่อ กลืนหายใจมองเขาอย่างระแວดระวัง และรู้สึกถึงสัญญาณอันตรายเมื่อเขาโน้มมาใกล้

กลิ่นกายหอมสะอาดตรงข้ามกับรูปลักษณ์รกรุงรังของเขาทำให้
อารินตารู้สึกหายใจไม่ทั่วท้องแปลกๆ และสิ่งแรกที่เธออยากทำตอนนี้
คือหาอาวุธสักชิ้นมาป้องกันตัว แต่ไม่มี!

ทันใดนั้นนัยน์ตากลมหักจับจ้องไปที่แครกรๆ ของเขา

นี่ไง! เธอจะกระซอกมันให้เขาตกใจ ก่อนเตะฝ่าหมากลับที่แล้วหนี
ออกไปขอให้คุณบดีช่วยเหลือ ที่นี่เขาต้องหมดข้ออ้างในการลากเธอไปนั้น
มานี้แบบทุกวันนี้แน่

หมับ!

ไหล่บางสะดุ้งโหยงเมื่อยกมือขึ้นจับแครเขาไว้ แล้วถูกอุ้งมือแข็ง
กระด้างจับข้อมือยึดไว้อีกที อันที่จริงอากาศยามปลายฝนต้นหนาวของ
ที่นี่เย็นสบาย เพราะมหาวิทยาลัยแห่งนี้ตั้งอยู่ท่ามกลางหุบเขาของเมือง
เหนือ แต่เมื่อมีผู้ชายตัวโตมายืนชิดอยู่แบบนี้ อารินตาก็รู้สึกเหมือน
อุณหภูมิรอบข้างสูงขึ้นทุกที โดยเฉพาะผิวแก้มที่เห่อร้อนอย่างยากจะ
ควบคุม

“จะทำอะไรนะ”

เธอแยกเขี้ยวใส่เขา และพยายามกระตุกแครในมือแต่ไม่เป็นผล
เพราะมือใหญ่แข็งแรงกว่าเกาะกุมข้อมือเธอไว้แน่นหนา

“ผมต้องถามคุณมากกว่า คุณจะทำอะไรกับแครผม”

อารินตาสีดอัด เสมองหลบตา เกลียตนักเขี้ยวสายตารู้ทันแบบนี้
แล้วยังอาการยี้มในหน้านี้อีก

“คนโรคจิต ปล่อยนะ!”

ณ ตะวันหัวเราะ “อะไรกัน ผมแค่เดินมาหา จะมาตอบคำถามของ
คุณ คุณกลับถอยหนี ผมก็ตามสิ พอตามมาทันคุณจะมาทำร้ายผมด้วย

การดึงเขานี้ ผมก็ต้องป้องกันตัวเองด้วยการจับมือคุณไว้ ผมโรคจิตตรงไหนมิทราบ”

“ก็...” คำแก้ตัวทั้งหมดทั้งมวลถูกกลืนลงคอ เพราะสิ่งที่เขาพูดนั้น อันที่จริงก็ถูกทุกอย่าง บัดโธเอ๋ย! “ปล่อย...ปล่อยฉันก่อนสิ” เธอบอกและพยายามดึงมือออกจากการจับกุม

“คุณแหละปล่อยผมก่อน”

อารินตาแบมือออกเมื่อนึกขึ้นได้ว่ากำมือไว้แน่น ในแบบที่หากปล่อยจนตะวันคงไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องโกนหนวดไปตลอดชีวิตเลยก็ได้ เพราะเธอคงดึงมันหลุดมาแบบถอนรากถอนโคน ถอนไปถึงดวงวิญญาณ และหากเป็นเช่นนั้นเธอก็คงเพิ่มคดีให้ตัวเองได้อีกหนึ่งคดีถ้วน

แค่คดีทำภาพวาดเขาพังเธอยังต้องเปลืองตัวมาเป็นแบบให้เขาวาดใหม่ นี่หากดึงเขามาหลุดจริงๆ เขาคงจับเธอถอนผมที่ละเส้นจนหมดหัวให้หายกัน

“ผมจะบอกว่า” เขาเลื่อนมือขึ้นมาจับกุมมือเธอไว้แน่น และมันบ้ามากที่ความขิดใจกลันั้นทำให้อารินตาได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นระรัวราวกลองชัย “ดูมือก็รู้แล้วว่าคุณเย็บผ้าเป็น”

บอกจบก็ยิ้มมุมปากนิดหนึ่ง เธอทราบเพราะเห็นหนวดของเขากระตุก ก่อนที่มือหนามจะปล่อยจากมือเธอทันทีทันใดอย่างหมดเยื่อขาดใย แล้วหันหลังเดินกลับไปหยิบแท็บเล็ตขึ้นมาดเล่นอีกครั้ง ราวกับว่าเมื่อครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น

“อ้าว รีบมาทำสีงานนะ”

เขาเงยหน้าตะโกนและชี้ิ้วสั่งเมื่อเห็นว่าเธอยืนนิ่งอยู่ที่เดิม อารินตาจึงได้สติและเดินฮึดฮัดกลับมาเริ่มเลือกผ้าใหม่อีกครั้ง เธอสนใจ

จะทำชุดสีน้ำเงินเข้ม จึงเลือกผ้าผืนหนึ่งที่มีสีใกล้เคียงกับที่ต้องการ เมื่อตรวจเช็คอุปกรณ์และเลือกส่วนหนึ่งออกมาเตรียมพร้อม เธอก็ลงมือร่างแบบคร่าวๆ ในสเกตช์บุ๊กที่วางไว้ สมาชิกจ่อมจมกับงานตรงหน้าเสียจนลืมสนใจอีกคนที่อยู่ในห้องนี้เสียสนิท

ณตะวันงยหน้าจากจอแท็บเล็ตที่เขาสเกตช์ภาพนกน้อยเล่นฆ่าเวลา และมองภาพหญิงสาวเจ้าของเรือนผมสีดำสนิทหยักศกนิดๆ ที่มัดเป็นหางม้าสูงและปล่อยยาวสลายลงมาถึงบันเอวอบบางกำลังก้มหน้าก้มตาร่างแบบดีไซน์ชุดอย่างตั้งใจ ก็เผลอมองเพลิน

กว่าจะรู้สึกตัวอีกทีก็ตอนที่นกน้อยส่งเสียงร้องขออาหาร ชายหนุ่มเบนสายตาทลบเมื่อเธอมองมา และหยิบกล้วยบดออกมาป้อนอาหารให้ครู่หนึ่ง พอมองนาฬิกาจึงพบว่าเป็นเวลาบ่ายโมงเจ็ดนาทีแล้ว

“บ่ายแล้วนะคุณ ไม่รีบกลับไปทำงานเดี๋ยวก็โดนไล่ออกหรอก”

พอเขาหันไปบอก เธอก็ยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกาแล้วเบิกตาโตอย่างน่าขัน

“จริงด้วย ตายแล้ว ยังร่างแบบไม่เสร็จเลย ฉันขอไปทำต่อที่หอพักแล้วกันนะ ขอยืมสมุดสเกตช์นี้ไปก่อนแล้วกัน คือนี่น่าจะเสร็จ”

“ได้ เฉพาะสมุดนะ การตัดเย็บต้องทำที่นี่ ผมจะมาคุมด้วยเพื่อไม่ให้คุณอู้”

เขาชอบยิ้มในใจเมื่อเห็นเธอแอบค้อนปะหลับปะหลือกและขยับริมฝีปากบ่นอุบอิบ คงขัดใจละสิที่เขารู้ทันว่าเธอจะขอชนของทุกอย่างกลับไปทำที่หอพัก อย่างน้อยจะได้ห่างไกลจากเขา แต่ใครจะไปใส่ใจเธอขนาดนั้นกันเล่า ขึ้นเขายอม ก็ไม่รู้ความคืบหน้าของงาน เกิดเธอนึกอยากจะเบียร์ขึ้นมาอีก แล้วตุกตึกแสรั่งเสียงไปเรื่อยๆ ว่ายังตัดชุดไม่เสร็จ

เสียที เขาก็เสียเวลาเปล่ากันพอดี

แล้วเสียงโทรศัพท์มือถือในกระเป๋ากระโปรงของอารินตกทำให้ยุติการต่อรองกับเขาไว้เพียงแค่นั้น หญิงสาวล้วงมันออกมาแล้วทำตาโตห่อปากด้วยความตกใจ

“ฮัลโล พื้อ ค่ะๆ บ่ายโมงสิบนาที่แล้ว โอเคค่ะๆ ฟารู้แล้วค่ะ จะกลับไปทำงานเดี๋ยวนี้แหละค่ะ ค่ะ ค่ะ ไปแล้วค่ะๆ”

ณตะวันยืนมองร่างโปร่งบางของหญิงสาวตรงหน้าลนลานเก็บของให้เป็นระเบียบ แล้วหยิบไปแค่สมุดสเกตช์ภาพวิ่งเร็วจื๋ออกไปที่ประตู แต่ไม่วายหันกลับมาองเขาด้วยสายตาทะลึงงันอย่างเปิดเผยอีกรอบ

“ร่างแบบเสร็จแล้วฉันจะเย็บที่นี่ก็ได้ แต่ถ้าเสร็จช้าไม่ทันใจนั้นแปลว่าเป็นความผิดคุณนะ คุณนักศึกษาช่าง”

บอกจบก็แลบลิ้นให้เขาแล้ววิ่งหายไป ทิ้งไว้เพียงเสียงฝีเท้า ก่อนที่ณตะวันจะได้ยินเสียงขอโทษขอโพย ซึ่งเขาพอจะเดาออกว่าเธอคงรีบจนวิ่งไปชนใครเข้า

ณตะวันหัวเราะเบาๆ อย่างอ่อนใจ พร้อมกับก้มลงมองนกตัวน้อยที่ลืมหูลืมตามองตาแป๋ว แล้วก็เอ่ยถามโดยไม่หวังคำตอบเพราะรู้ว่านกพูดไม่ได้ แต่ณตะวันกลับพินิจหน้าตักเกลยละว่าเจ้าตัวเล็กนี่เห็นด้วยกับเขาแน่

“ผู้หญิงประหลาด แกว่มา้ย”